

3. Смерть та на героитъ.

Наскоро смѣлыйтъ Епаминондъ нападнѣлъ на Спартанцы тѣ въ собственната имъ страна. Той са впуснѣлъ въ Пелопонесъ и преземалъ градове тѣ единъ слѣдъ други; въ сѣщо то време той повыкалъ Мессенцытѣ на борба за свобода та имъ, и този толкозь много време поробенъ народъ съ радость са подигнѣлъ. Спартанцы тѣ са нахождали въ крайность и са обърнѣли за помощь къмъ стары тѣ си неприятели, Аѳиняны тѣ. И Аѳиняны тѣ, отъ зависть къмъ новоевено то значеніе на Ѳивы, влѣзли въ сѣюзъ съ Спартанцы тѣ. Но Епаминондъ не загубилъ духъ; напротивъ той са наелъ на по смѣло предпріятіе, — нападнѣлъ на сама Спарта. Той вече проникнѣлъ до самыя мегданъ, но отчаянно то противянье на спартанскія народъ принудило го да отетѣни, и той са отдалечилъ въ *Маншинаеа*. Тука станѣло кръвопролитно сраженіе въ 362 г. до Р. X. Спартанцы тѣ са біяли, като отчаянны, но сѣ-накъ длѣжны были да отетѣпнѣтъ. Ѳивяны тѣ, подъ предводителство то на героя си Епаминонда, тѣи стремително налитали на Спартански тѣ редове, щото ги смачкали сѣвършено. Въ тѣзи минута неприятелиско късо конье ударило героя и остро то желѣзо остана въ гърды тѣ му. Кървавъ бой са спелелъ около раненя полководецъ, но войны тѣ го изнесли отъ неприятелиска та чета.

Слухъ тѣ за Епаминондова та рана раздалъ ужасъ и скърбъ въ Ѳивейска та войска; сраженіе то са спрѣло и побѣда та оставала еше нерѣшена. Но и въ умирање то си, герой тѣ удържалъ за себе си сичка та слава на побѣда та. Докторы тѣ изъвели, че той ще умре щомъ извадѣтъ желѣзо то изъ рана та му: Епаминондъ повелѣлъ да го оставѣтъ въ гърды тѣ му, до като не му извѣстили, че побѣда та остана на Ѳивяны тѣ, и че неговъ тѣ щитъ е спасенъ. Подали му този щитъ, той го цалуялъ и рекълъ: „Азъ доволно поживѣхъ и умирамъ непобѣденъ.“ Неговы тѣ приятели плакали, че той